

Op weg

Ja!

Inge Laan

Ja zeggen tegen God en zijn heilige gemeente. Weet u het nog? Is het kort, al wat langer of echt lang geleden? Dat bijzondere moment na jarenlange catechisatie en meestal na een tijd van onzekerheid in de puberteit: wie ben ik, wat wil ik en wat kan ik? Volg ik mijn ouders, met hún normen en waarden, of doe ik precies wat zij niet willen? Wil ik in de gemeente blijven, of zoek ik het verder? Dan het moment waarop het duidelijk wordt: ik wil de Here antwoorden op mijn doop. Ja tegen Hém zeggen, waardoor ik mag deelnemen aan het avondmaal. De een zal zich de dienst nog feilloos herinneren, een ander onderdelen daarvan. Weer anderen zien het heel bewust als een moment waarna het geloof je eigen wordt en zich iedere keer weer zal verdiepen.

Voordat ik een *Op Weg* schrijf, zit het thema eerst lange tijd in mijn hoofd en lees ik erover. Want zomaar iets gaan schrijven, dat kan natuurlijk niet. Het is ook net of ik kritischer word op het gegeven onderwerp. Zo ook deze keer. Want sta er maar weer eens bij stil: belijdenis doen, waar en wanneer en – vooral ook – waarom is dat ingesteld? Wat is de onderbouwing?

Ik heb het formulier erbij gepakt. Maar weet u, dat riep ineens veel meer vragen op. Wat mij opviel, was dat zo'n belangrijk moment als het antwoord op je doop een kort formulier heeft. Het gaat zonder inleiding over tot het stellen van de vragen. En wat mij nog het meeste opviel, was dat er niet eens een gebed in staat! Het is het enige formulier zonder gebed! Zo'n vreugdevol moment en dan zo'n sober formulier.

De geschiedenis daarvan komt heel in het kort hierop neer: het afleggen van de belijdenis is geen sacrament, maar een afsluiting van onderwijs (catechese) en een toegang vragen tot het avondmaal. Dit in tegenstelling tot de roomse kerk, daar kennen ze de belijdenis als sacrament. In de tijd van de Reformatie heeft het onderwijs, dat in de middeleeuwen in het slop was geraakt, weer een belangrijke plaats gekregen. Doen van belijdenis werd ja zeggen op basis van kénis en het doen van openbare geloofsbelijdenis was ook kort voor het avondmaal. Onderbouwing en gebed waren en zijn natuurlijk al jarenlang onderdeel van de catechese én onderdeel van het avondmaal. Zo is het formulier ook alleen een vragenformulier gebleven. De laatste jaren zie je steeds meer dat dit juist ruimte geeft om de dienst en liturgie door de belijdeniscatechisanten samen met de predikant in te vullen. Daardoor wordt de belijdenisdienst steeds persoonlijker.

Maar is het formulier eigenlijk wel zo sober? Als ik verder kijk in het formulier, zie ik hoe ontzettend rijk het formulier wordt afgesloten! Voor diegenen die ja hebben gezegd is er de zegen van de Here! En ook wij, de gemeente, mogen die iedere keer weer horen wanneer er belijdenis wordt gedaan. Dat is echte rijkdom en genade.

Maar al moet u nog een korte tijd lijden, God, de bron van alle genade, heeft u geroepen om in Christus Jezus deel te krijgen aan zijn eeuwige luister. God zal u sterk en krachtig maken, zodat u staande zult blijven en niet meer zult wankelen. Hem komt de macht toe, voor eeuwig! Amen (1 Petr. 5:10,11).